

prima instanță: Judecătoria Chișinău (sediul Centru)
Judecător: A.Arhip
instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău
Judecători: Iu.Cimpoi, I.Secrieru, A.Danilov

Î N C H E I E R E

30 mai 2018

mun. Chișinău

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Valeriu Doagă
Nina Vascan
Tamara Chișca-Doneva

examinând admisibilitatea recursului declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Colend”,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată a Companiei de Asigurări „Auto-Siguranța” Societate pe Acțiuni împotriva Societății cu Răspundere Limitată „Colend” cu privire la restituirea despăgubirii de asigurare și compensarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 20 februarie 2018, prin care a fost admis apelul declarat de Compania de Asigurări „Auto-Siguranța” Societate pe Acțiuni, a fost casată hotărârea Judecătoriei Chișinău (sediul Centru) din 17 august 2017 și a fost emisă o nouă hotărâre

c o n s t a t ă :

La 10 februarie 2017 CA „Auto-Siguranța” SA a depus cerere de chemare în judecată împotriva SRL „Colend” cu privire la restituirea despăgubirii de asigurare și compensarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii a indicat că la 26 decembrie 2013 pe str. Sciusev 54, mun. Chișinău, a avut loc un incident, în urma căruia angajații SRL „Colend” au stropit cu beton automobilul de model „Toyota Yaris” cu n/î XXXX.

În rezultat, proprietarului automobilului i-a fost pricinuită o pagubă materială în mărime de 11 817 lei.

Potrivit răspunsului Inspectoratului General al Poliției al MAI s-a constatat faptul că automobilul ce aparține cu drept de proprietate Dianei Postica a fost deteriorat din vina angajaților societății pârâte, iar pentru recuperarea prejudiciului persoana urmează să se adreseze cu cerere de chemare în judecată.

Totodată, deoarece între CA „Auto-Siguranța” SRL și Postica Diana la 7 octombrie 2013 a fost încheiat contract de asigurare facultativă nr. 006323, CA „Auto-

Siguranța” SA a deschis dosar de daune, a examinat automobilul și a achitat despăgubirea de asigurare în sumă de 11 817,14 lei.

De asemenea, în vederea soluționării extrajudiciare a litigiului, CA „Auto-Siguranța” SA a înaintat pârâtului o pretenție, însă din motiv că, aceasta nu a fost satisfăcută, a depus cerere de chemare în judecată.

CA „Auto-Siguranța” SA solicită încasarea de la SRL „Colend” în ordine de regres a sumei de 11 817,14 lei cu titlu de despăgubire de asigurare și compensarea cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea Judecătoriai Chișinău (sediu Centru) din 17 august 2017 acțiunea înaintată de CA „Auto-Siguranța” SA a fost respinsă ca fiind neîntemeiată.

La 13 septembrie 2017 și la 6 februarie 2018 CA „Auto-Siguranța” SA a declarat apel împotriva hotărârii primei instanțe, solicitând admiterea acestuia, casarea integrală a hotărârii primei instanțe și emiterea unei noi hotărâri cu privire la admiterea acțiunii, cu încasarea cheltuielilor de judecată.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 20 februarie 2018 a fost admis apelul declarat de CA „Auto-Siguranța” SA, a fost casată hotărârea Judecătoriai Chișinău (sediul Centru) din 17 august 2017 și a fost emisă o nouă hotărâre, prin care cererea de chemare în judecată înaintată de CA „Auto-Siguranța” SA a fost admisă. S-a încasat de la SRL „Colend” în beneficiul CA „Auto-Siguranța” SA suma de 11 817 lei cu titlu de prejudiciu material și cheltuielile de judecată în sumă de 536 lei.

În motivarea deciziei, instanța de apel a invocat prevederile art. 19 alin. (1) lit. c), art. 21 alin. (1), (4), (5), 22 alin. (11), (12), (12¹) și (13) din Legea cu privire la asigurarea obligatorie de răspundere civilă pentru pagube produse de autovehicule nr. 414 din 22 decembrie 2006, art. 267 alin. (1), 272 alin. (6), 1329 alin. (1), 1415 alin. (1) Cod civil, art. 15 alin. (5) din Legea nr. 407 din 21 decembrie 2006 cu privire la asigurări.

Cu referire la normele citate și în coraport cu materialele cauzei, instanța de apel a reținut că soluția primei instanțe de respingere a acțiunii este neîntemeiată, deoarece au fost aplicate greșit normele de drept material.

A menționat Curtea de Apel Chișinău că drept temei pentru plata despăgubirilor de asigurare în prezentul litigiu constituie survenirea cazului asigurat, vinovăția persoanei răspunzătoare de cauzarea prejudiciului, legătura cauzală între fapta delictă și prejudiciul cauzat.

La caz, fapta ilicită invocată drept temei de încasare în ordine de regres a prejudiciului suportat a fost faptul stropirii cu beton de către angajații SRL „Colend” a autoturismului care aparține cu drept de proprietate Dianei Postică și asigurat prin polița de asigurare facultativă nr. 006323 de către CA „Auto-Siguranța” SA.

În probarea existenței faptului ilicit, la materialele pricinii civile a fost prezentat și anexat răspunsul Inspectoratului de Poliție Centru al Direcției de Poliție mun. Chișinău nr. 19534 din 30 decembrie 2013, din care rezultă că la 26 decembrie 2013, angajații firmei de construcții SRL „Colend”, care efectuau lucrări de construcție pe str. Sciusev, 54, mun. Chișinău, din neatenție au stropit cu beton automobilul de model „Toyota Yaris” cu n/î XXXX, în urma căreia a fost deteriorată caroseria (f.d. 9).

Prin urmare, instanța de apel nu a reținut niciun dubiu referitor la existența faptei SRL „Colend”, adică stropirea cu beton a autoturismului ce aparținea cu drept de proprietate Dianei Postică, iar în materie de prejudiciu a constatat că CA „Auto-

Siguranța” SA a achitat Dianei Postică suma de 11817,14 lei cu titlu de despăgubire de asigurare, iar în acest sens au fost prezentate probe pertinente și admisibile.

Mai mult, instanța de apel a considerat că sunt eronate concluziile instanțe de fond privind lipsa nevinovăției intimatului pe motiv că la locul producerii incidentului era interzisă parcare vehiculelor, iar partea vătămată, Postica Diana, a ignorat cu bună știință acest fapt, deoarece prezența semnului rutier „parcare interzisă” nu a fost cu nimic probată, dar chiar și ignorarea acestui semn nu dă dreptul intimatului ca automobilul să fie deteriorat prin stropirea cu beton a caroseriei.

Finalmente, constatarea instanței de fond că CA „Auto-Siguranța” SA a achitat prejudiciul cauzat în urma accidentului rutier, fapt invocat în ordinul nr. 059/14 din 10 februarie 2014 și în actul nr. 0165 din 3 februarie 2014, însă în speță accidentul rutier nu a avut loc, nu este un temei de a constata lipsa răspunderii vinovatului, deoarece acestea sunt erori mecanice și a textului blanchetei procesului-verbal, care în esență nu afectează cu nimic obligația de achitare a prejudiciului în urma deteriorărilor automobilului (stropirii cu beton), cu atât mai mult că în referință intimatul recunoaște faptul stropirii cu beton din imprudență a automobilului.

Pe cale de consecință, nu a putut fi reținut argumentul intimatului precum că reclamantul a omis termenul de prescripție la depunerea acțiunii în judecată, or, reieșind din specificul acțiunii de reparare a pagubei în ordine de regres, dreptul de regres apare din momentul reparării daunei, cauzat de altă persoană și nicidecum până la repararea prejudiciului.

În acest context, repararea pretensei daune cauzate Dianei Postică de SRL „Colend” a fost dispusă prin ordinul CA „Auto-Siguranța” nr. 059/14 din 10 februarie 2014, și respectiv, reieșind din prevederile legale care reglementează în mod specific termenele de adresare în instanța de judecată în prezentul raport litigios, se constată că, depunerea acțiunii de reprezentantul CA „Auto-Siguranța” SA la 10 februarie 2017 a fost realizată în termenul general de prescripție de 3 ani.

La 3 aprilie 2018 SRL „Colend” a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel din 20 februarie 2018, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și menținerea hotărârii primei instanțe, pe care o consideră legală și întemeiată.

În motivarea recursului a invocat dezacordul cu decizia instanței de apel, considerând-o neîntemeiată și neargumentată.

A susținut că instanța de apel eronat face trimitere la răspunsul Inspectoratului de Poliție Centru nr. 19534 din 30 decembrie 2013, prin care s-a stabilit că la 26 decembrie 2013 angajații firmei de construcții al SRL „Colend” din neatenție au stropit cu beton automobilul de model „Toyota Yaris” cu n/î XXXX. (f.d. 9)

În acest context menționează că în acest caz, nu au fost audiate persoane și nu a fost emis un act oficial, și anume, ordonanță sau proces-verbal privind săvârșirea contravenției. Astfel, răspunderea delictuală apare în situația în care vinovăția este constatată.

În ceea ce privește actul nr. 0165 de evaluare a cheltuielilor de reparare auto din 3 februarie 2014 de către SRL „Micolux-Prim” s-a stabilit un quantum al despăgubirii în valoare de 11 817, 14 lei. Actul de evaluare a avut loc în lipsa reprezentanților SRL „Colend”, fără ai informa despre desfășurarea acestor acțiuni.

Recurenta și-a întemeiat cererea de recurs în baza prevederilor art. 267 alin. (1), 1413, 1417 Cod civil și art. 430, 432 alin. (2) lit. c) CPC.

În conformitate cu art. 434 CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

După cum denotă din actele cauzei copia deciziei integrale a instanței de apel din 20 februarie 2018, a fost expediată în adresa părților la 6 martie 2018, fapt confirmat prin scrisoarea nr. 2824. (f.d. 84).

În consecință, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că SRL „Colend” s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul la 3 aprilie 2018, împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 20 februarie 2018, în termen.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) CPC, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinând temeiurile recursului declarat de SRL „Colend” în raport cu materialele cauzei civile, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de SRL „Colend” nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Astfel, argumentele invocate în recursul declarat se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Totodată, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura

admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432. alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În această ordine de idei, completul Colegiului precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin.(4) CPC, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 CPC, însă, din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

În circumstanțele menționate, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera inadmisibil recursul declarat de SRL „Colend”.

În conformitate cu art. art. 270, 433 lit. a), 440 alin. (1) CPC, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Recursul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Colend”, se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Nina Vascan

Tamara Chișca-Doneva